

Negyven nap Dél-Amerikában – Epilógus I. (1980)

2010 december 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kicsiny, de elszánt „sereg” várta a gépbe szállást január 9-én a Ferihegyi repülőtéren. Volt köztük csepeli fiú, megsalgótarjáni, dunaújvárosi és tatabányai, ám a gerincet ferencvárosiak alkották, egészen pontosan: Zsiborás és Pogány kivételével itt volt a teljes első csapat, sőt még egy tartalék is.

NEGYVEN NAP A TÚLSÓ FÉLTEKÉN =

Már az Arany Kupa fülét fogták ^[1]

Hargitai Károly, Pusztai László, és Ebedli Zoltán elbeszélése után, szabadon =

Ferencvárosi volt a vezetőség, az edző, a sportorvos és a gyúró is, „győjtőnéven” titokban mégis mint ligaválogatottat emlegették őket.

Minden együtt volt az utazáshoz. A megszokott csomagok, több koffernyi mez, nadrág, ilyen cipő, olyan cipő, melegítő, „Taki” bácsi csodaszerei, az alig, vagy jól palástolt drukkk az elkövetkezendő igencsak hosszú repülőúttól. Akik még Európát sem repkedtek keresztül-kasul, azok fokozott izgalommal néztek a nagy kaland elébe, a világ utazók viszont hanyag eleganciával dőltek hátra az ülésekben, és szenvtelen, rezdülés nélküli arccal – féltek. Már csak úgy, egy kicsit . . . Az ablak mellől még volt, aki ki-kisandított, nézte a lent rohanó betont, amíg megszűnt az utolsó kis döccenés is. Aztán mind kisebb lett lent lenni a táj, maketteké váltak a toronyházak is, jött a légikisasszony, újságokat kínált... egy szó, mint száz, a kocka el volt vetve. Elindult negyven-napos tengerentúli túrájára a ligaválogatott.

Bármennyire is hosszú volt az út, egyszer csak elérkezett az a pillanat, amikor az egyik bájos utaskísérő hölgy csilingelő hangon belerebegt a mikrofonba, hogy kapcsolják be biztonsági öveiket, mert leszállás következik, Bogota repülőtérén. Itt a „protokoll-hurcolkodás”, a szállodai elhelyezkedés után előbb futólag a várossal, később közelebbre az elkövetkezendő VB-selejtezőkre készülő román labdarúgó-válogatottal ismerkedett meg a magyar csapat. Az első amit megtudtak róluk, hogy — jó formában vannak. A második, hogy sok gondot okoznak majd a mieink számára a két tétremenő összecsapáson, a VB-selejtezőkön. A technikás, sokoldalú középpályás Dinu karmesterként dirigálta a gárdát, mindenki függően, sokat mozgott, különösen a két szélső csinált félelmetes „rumlikat” a magyar térfélen. Örültek is a védőink, amikor mindkettőt lecserélte a mester, Kovács István.

Később már nem örültek. Csak loholtak. A két új jövevény után, akik, ha lehet, még mozgékonyabbak, még fifikásabbak voltak elődeiknél. Manapság két jó szélső is nagy kincs, de hogy valakinek négy legyen belőlük? ... Nos, szomszédainknak ennyi van, s energikus, lendületes fiatal gárdájuk ellen majd jó lesz alaposan felkészülni. A ligaválogatott kitett magáért ezen a találkozón. Tetszetesen játszott, s a nagy csata vége 2-2 lett.

Az európai „családi összecsapást”

a hazai olimpiai válogatott elleni mérkőzés követte. Kolumbia volt az újabb ellenfél. Ők már bekerültek a moszkvai olimpia legjobb csapatai közé, Argentínával együtt.

Arról, hogy mit tudnak, most némi fogalmat nyerhettek a mieink. Az első benyomás: Ők is a tipikus dél-amerikai futball „előadó”. Sok passz, még több csel, s rengeteg ritmusváltás. Meg kellett szenvedni az 1-1-es döntetlenért, de sikerült, már csak azért is, mert egyre jobban játékba lendült az alkalmi társulás. Igaz, a csapat a Ferencvárosra épült, ám akadt, csapatrész, mint például a közvetlen védelem, ahol a kulcsfontosságú pozíciókra egymást csak hírből ismerő fiúk kerültek. A középhátvéd posztot a többnyire hátvéd és beállós szerepkört ellátó tatabányai Udvardi kapta, mellé beállósna a dunajvárosi Tóth került, balhátvéd pedig a zöld-fehérek állandó, középhátvédje, Judik lett. Ez a sor lényegében véve azzal kezdte közös ténykedését, hogy először is bemutatkozott egymásnak. Aztán elkezdett focizni úgy, mintha világéletében együtt játszott volna.

Kolumbia válogatottja után kezdődött csak az igazi tánc. A Coppa de Oro. Ez a torna, a Real Madridé után a legnagyobb számú „műfajban”. Ezt a menedzser is mondta, s a játékosok hitték is, különösen azután, hogy megtudták, kikkel kell az elkövetkezendő napokban megmérkőzniük. A négy argentin csapat mindegyike márka a maga nemében. Az Independiente Világ Kupát nyert, a Boca Juniors úgyszintén. És hogy mit tud a Racing és a River Plate, azt sem szükségeltetett senkinek sem külön elmagyarázni. Tulajdonképpen Ardiles és Kempes kivételével a teljes VB-győztes argentin válogatottal találkoztak a szóban forgó „társas összejövétel” keretében. Elkövetkezett hát a nagy erőpróba, s a ligaválogatott minden várakozást felülmúlóan helytállt a küzdőtéren. Remek csatában legyőzte a Racingot 3-2-re, a River Plate-et 1-0-ra, majd 1-1-et döntetlenre játszott a Boca Juniors és az Independiente ellen. A torna utolsó mérkőzése előtt egy ponttal vezettek a mieink, az Independiente egyelőre mögójük szorult, de hátra volt a River Plate, elleni összecsapásuk. A tét a „torony nagyságú” trófea és az: marad-e

itt, vagy elviszik Európába.

A magyarok id?közben már elutaztak Mar del Platóból, s Buenos Airesben, szálláshelyükön, televízió n?zték a sorsdönt? viadalt. Ha kikap az Independiente, a ligaválogatotté a kupa. Ha döntetlen, akkor nekik is, az Independientének is azonos a pontszáma, s a kiírás értelmében új mérk?zésen döntenek az els?ség kérdését.

A mérk?zés látványos volt.

Rendre a River vezetett, de mindig egyenlített az Independiente. 3-3 után az izgalom a tet?fokára hágott volna, ha a mieink egészen naivan szemlélik a dolgokat, s nem gondolnak némi kis szorongással arra, mi lenne, ha mondjuk a River-játékosok többségének eszébe jut egy pajzán gondolat, miszerint egy ilyen szép kupának a legjobb helye mégis csak ezen a féltekén van., Így aztán senki sem ugrott fel ültéb?l, amikor az Independiente támadója egyszer csak hopp... kiugrott a véd?k s?r?jéb?l, s mire azok felocsúdhattak, már csak a szép nagy számot nézhették a hátán. S ha már ott járt egyedül a kapu el?tt, csak bevágta a dönt? gólt, s a mieink szeme koppant. Pedig ez volt az els? eset, hogy igazán szívesen utaztak volna potom ezer kilométert azért a dönt? meccsért. Így végül veretlenül „csak” másodikak lettek, de legalább olyan elismerést arattak, mint a kupagy?ztesek.

Az újságok fels?fokon beszéltek tetteikr?l, s egyöntet? volt a vélemény, miszerint a magyar válogatott ezzel a játékkal feledtette korábbi argentinai „fekete pontjait”, amiket a VB-n szedett össze. Friedmanszky Zoltán vezet? edz? tett néhány gyenge kísérletet. . s elkezdte magyarázni, hogy ez nem a nagyválogatottunk, meg hogy a legjobb magyar játékosok most nem tudtak mind eljönni... mindez azonban elveszett az éterben. A tollforgatók rövid úton eldöntötték, hogy ez a nagyválogatott, s ebb?l nem voltak hajlandók engedni. Szerencsére ebben az id?ben a játékosok sem cáfolnak rá a tévhitre, s?t inkább táplálták e feltételezést.

A magyar labdarúgók sok szépet érdekeset láttak Mar del Platában, mély benyomást tett rájuk a város, a környék, úgyszintén néhány serdül? futballcsapat. Ez utóbbiak rendszeresen él?mérk?zést játszottak a Copoa de Oron, s valószínűleg leny?gözték a mieinket. A zöm kifejezetten az apró labdarúgók kedvéért igyekezett ki a mérk?zés színhelyére, gyorsan legyúratott és iszkolt fel a lelátóra. Ott letelepedett és elkezdett gyönyörködni. Érdekes volt, hiszen a minijátékosok egészen nagyvonalú labdarúgást mutattak be. Mint megannyi kis zsongl?r, dugdosták el egymás orra el?l a lasztit, mértani pontossággal indítottak, úgy csaptak össze, úgy feszítették egymásnak a vállukat, hogy öröm volt nézni. Egyszer lágyak, andalítóak voltak, máskor, mint megannyi harcos, kemény kis kakas, felettebb szigorúan csaptak össze a labdáért, fetrengtek, hemperegtek, sziszegtek, jajveszékelték. Ennyi tehetséget egy kupacban, bizony, kevesen láttak a mieink közül.

Esténként a szállóban

elolvastatták magunknak a szalagcímeket. A Magyar Akadémia cím? cikknél egy kicsit elid?ztek, a Ki veri meg a magyarokat? írást viszont már a sajt kiéneklésének tartották...

Várkonyi Sándor

(Következik: Maradona, a király)

www.tempofradi.hu - A Flag Polgári M?hely partnere

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázzatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló